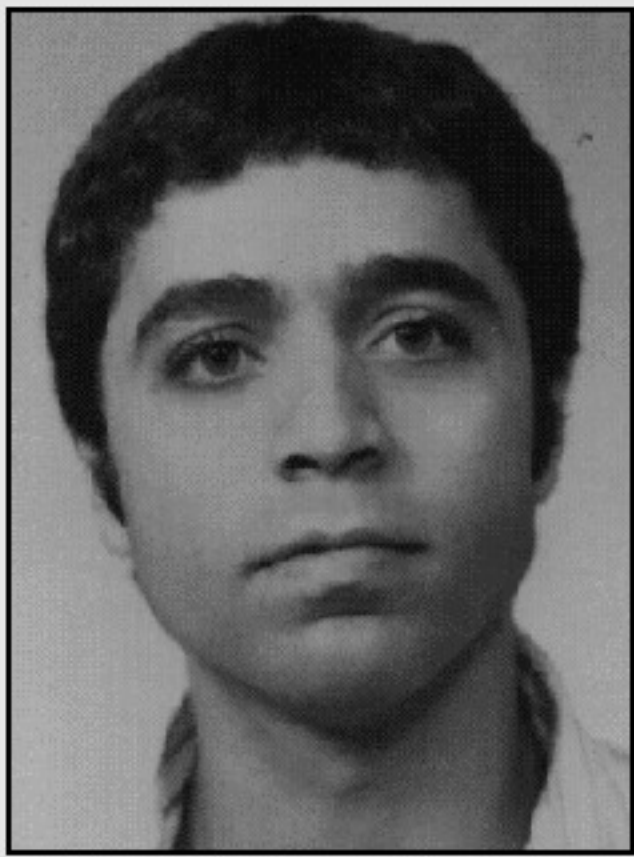

ל"ג ז"ל ה'תש"ג

ל"ג ז"ל

דברים לזכרו

כתיבה על דוד יוצרת תחושה לא נוחה ובמקרה הטוב ביותר כמוה
כשרבוט גוונני רקע על ידי הצייר. מן הרגשה של שוליית האמן, הלוי
היוצק מיס על ידי הכהן.

כי זו היתה מלאכתו שלו, העשייה, בה הפגין את מיטב
כשרונותיו היצירתיים, אותו תחום בו באה לידי ביטוי נפשו
האומנותית. וההתלבטות קשה: עלינו לבצע משימה שתעמוד ברמה, שלא
תבייש, שכאילו תעבור תחת זכוכית המגדלת המחמירה והקפדנית שלו
עצמו, אשר השלמות המוחלטת - משאת הנפש ליטשה את עדשותיה.

דברים, לזכרו של לוי רובינ"ל

כתיבה אמרנו? והיה זה אך השאור שבעיסה, הפינה אשר התסיסה והדפה קדימה את רעותיה שבתוך הקשת הרחבה וברוכת הכשרונות של היצירה אשר ניחן בה: הציור, הצילום, המוסיקה, הן בדרכה הפאסיבית והן בצורתה האקטיבית - השירה והפואטיקה.

וכאן באה ומתבקשת מאליה המסקנה האחת והיחידה והשאלה כבר מהדהדת באזניים ומכבידה על היד החוטאת: למה לא לתת לדבריו להפגין את העדות הנ"ל?

הנה כי כן הפואמה המפורסמת ביותר שלו אשר נחשפה וצצה באכזריות בימי האבל ונכתבה שנה אחת חסר יום לפני האסון שגדע את הכשרון הזה אשר האמנות בכבודה מבכה את חסרונו.

הוא כתב:

"וכשנתנו האנשים סוף סוף מעמלם, הם הביטו תמהים סביבם בראותם כי תמו חייהם ועיניהם שאלו: "והשכר איו?" עד שקם איש מכוער אחד אבל חכם שאמר: "עמלכם הוא שכרכם", והאחרים הביטו ופניהם נצצו כנגד בזקי הארגמן האחרונים של דמדומי חייהם, ובעיניהם הסכמתו האילמת של אדם, אבי קין, לגזירת הכל יכול. והכדור טובב..."

אלה דבריו, זו צוואתו ודיינו בהסברים.

אחיו משה

דברים לזכרו של לוי דוד ז"ל

דוד אהב את ההורים אהבת אמת מהלב אל הלב. קיים את הפסוק
"כבוד את אביך ואמך למען יאריך ימין", אבל הוא לא האריך ימים.
ההורים היו בשבילו לא רק הורים אלא הורים וחברים, וגם ידידים.

השתתף אהם בכל, גדולה וקטנה. אם ביעוץ או במעשים הדבר הכי
חביב עליו היה הסדר כשכל המשפחה משתתפת בשמחת החג. דוד הפגין
את אהבתו זו בהקלטה מסודרת של ליל הסדר.

לא רצה לוותר גם על סעודת יום שבת. בשבת אחת היה מוזמן
בבוקר אצל חברים בתל-אביב. משם צילצל אלינו וביקש לא להתחיל
בסעודה, ולחכות עד שיבוא מפני שבשבילו אי השתתפותו בסעודה השבת
יחד עם בני משפחתו זה הפסד ממש. דאג הרבה להורים ובמיוחד לאמא.
אם הרגישה לא טוב וקראה לו, אפילו תוך שינה קפץ ורץ לטפל בה על
הצד הטוב ביותר.

דברים לזכרו של לוי דוד ז"ל

דוד אהב את ההורים אהבת אמת מהלב אל הלב. קיים את הפסוק "כבוד את אביך ואמך למען יאריכון ימיו", אבל הוא לא האריך ימים. ההורים היו בשבילו לא רק הורים אלא הורים וחברים, וגם יזידים.

השתתף אהם בכל, גדולה וקטנה. אם ביעוץ או במעשים הדבר הכי חביב עליו היה הסדר כשכל המשפחה משתתפת בשמחת החג. דוד הפגין את אהבתו זו בהקלטה מסודרת של ליל הסדר.

לא רצה לוותר גם על סעודת יום שבת. בשבת אחת היה מוזמן בבוקר אצל חברים בתל-אביב. משם צילצל אלינו וביקש לא להתחיל בסעודה, ולחכות עד שיבוא מפני שבשבילו אי השתתפותו בסעודת השבת יחד עם בני משפחתו זה הפסד ממש. דאג הרבה להורים ובמיוחד לאמא. אם הרגישה לא טוב וקראה לו, אפילו תוך שינה קפץ ורץ לספל בה על הצד הטוב ביותר.

דברים לזכרו של אבי דוד ז"ל

פעם הלך עם מצלמה מקרנה לאבא במקום עבודתו, צילם אותו תוך עבודתו, ובדרכו הביתה הקליט סיפורים על אבא ואמא. כל זאת רצה לשמור לעצמו לעת זיקנה.

המקצועות שאהב היו מוסיקה וצילום. מאד רצה להיות צלם סלביזיה. פנה לבית ספר בן צבי לצילום אבל לא קיבלו אותו. לפיכך, החליט לנסוע לחו"ל אחרי גמר השרות הצבאי על מנת ללמוד שם ולחזור עם הוכחת כשרונותיו בשיטת הצילום. בד בבד עם אהבתו הרבה להורים, לא רצה להפריע להם. השכיר דירה, קנה פסנתר והעביר אותו לשם והתחיל לקבל שיעורים ע"י מורה מחיפה שהעידה על תפישתו הטובה במוסיקה.

הוריו שמחה וניסן.

דברים, אזכרו se אזוי דור ז"ל

דוד היה טיפוס יפה נפש. הוא אהב בעלי חיים וילדים, והיה לו כישרון יוצא מן הכלל להיות מצחיק. הוא אהב קולנוע ושאף להיות במאי. הדמויות הקולנועיות האהובות עליו ביותר היו: האחים מארקס, פול ניומן, קלינט איסטווד, שירלי מקליין. הוא אהב להנציח דברים במצלמה ומסרטה. למעשה השאיפה הגדולה בחייו היתה לעשות סרט שיהיה כולו שלו: לצלם, לביים, להיות התסריטן ולשחק. ואולם משחק וקולנוע לא היו הכשרונות היחידים שלו, הוא ידע לכתוב (היה לו כישרון ספרותי עוד מילדות, כשקיבל ציון 8 באחד החיבורים שלו בכיתה ו'. המורה נדהמה וכתבה לו: מה היה לך, זו לא הרמה שאליה הורגלתי בחיבוריך). הוא כתב קטעים מצחיקים מחד ורציניים מאידך. המצב הפוליטי בארץ העיק עליו, הוא כתב שירים ולחנים יפים מאד, בעלי מסר. אנחנו דואבים מאד, היות והם מעלים אבק אי שם. שיריו ולחניו ידברו אל ליבו של אדם כדני סנדרסון, והיומנים שלו יעניינו אולי את אפרים קישון היות ונהג להתכתב איתו הרבה.

דברים, אנחנו לא זוכרים לך

דוד לא היה בחור רגיל. הוא היה יוצא דופן וברוך כשרונות.
היה לו גם כשרון ראיית הנולד. ביומנו כשנתיים לפני התאונה
הקטלנית. כתב קטע ובו תיאר את עצמו עולה השמימה מרוסק במקצת
וחגור חגורת בטיחות. ושם הוא פוגש קרובים ומכרים שערכו לו סיור
בגן עדן. היה מדהים לקרוא דברים אלה אחרי שנהרג...
אני רוצה לכתוב קטע קטן מתוך שיר שדוד כתב והלחין. השיר אודות
בחור בשם טוליה שעלה ארצה מרוסיה מלא אידיאולוגיה.
טוליה היה עלם בלונד שיער
ותכול עין
ולא היה הולל
הוא עזב את אמא - רוסיה
והקומביין
כדי להיות סולל - כאן, בישראל
הירקון נראה לו אז - צלול
ושלום - תלול

זכרים, זכרו של לוי דוד ז"ל

והפיח - סתם ענן

וכבישים סלל

טוליה אבנים גדולות גלל

מה שמח שבא לכאן...

הוא אהב מוסיקה ובעיקר את החיפושיות, יכל היה להאזין
לצלילי החיפושיות שעות וימים, ולעולם לא הספיק לו. הוא טען שהם
הגדולים מכולם, שהם קלאסיים. היה גאה בהם כאילו היו חבריו. הוא
החדיר בכולנו את אהבת החיפושיות. הוא אהב ג'אז והיתה לו שמיעה
אבסולוטית.

הרגישות שלו היתה בעוכריו, הוא רצה שלימות ולא אהב פשרות.
אהב את המשפחה אהבה עזה ובמיוחד את אמא שביזמנו כינה אותה "אשת
חייל נדירה".

דוד הותיר אחריו הרבה. מלבד הזכרונות ואהבתנו אותו, הוא הותיר
יומנים ושירים ומכתבים והסרטות משפחתיות מאורגנות יפה ופסנתר,
והייתי רוצה שכל זה יונצח ושיריו יופצו ולא יגנזו.

אחותו יעל